

Miris Kafe na Balkanu

February 6, 2014 at 9:59am

Moj se narod budi, a mene nema ni da mu kafu pristavim.

Majka sam mu, trebala bih biti u blizini kad se iz kosmara pokusava prizvati, rastabiriti. Bar da osjeti da je kafa pristavljena, da zna da ce mu miris kafe protumaciti sne, da ce kap mlijeka ispisati srce u fildzanu. Majka sam mu. Ne mama, mamina mama, baka. Majke su blaze od mama. Ne traze od tebe ostvarenje njihovih snova. Vole tvoje. Ne namecu ti svoja pravila, skontale da to ne pali na svojoj djeci. Ne trce za buducnoscu. Prozivjele je. Uzivaju u ovom trenutku. Od svakog prave najbolji. Najljepsi.

Moj narod se budi; i tabiri...

Dugo smo spavali, dugo su nas uspavljivali. U prvoj fazi sna sve nekako potaman bilo. Kao, eto, ne puca se, ne gine se, "nasi" su na pravim mjestima...I tako, u tri razlicita sna...Isti san. Kad se malo san ucvrstio, i dosao u fazu "jest, ne gine se; al' se i ne zivi", postao je nesto nalik kosmaru. I tako u tri sna, tri kosmara. A isti kosmar.

A onda, dosla faza u kojoj pokusavas da se mrdnes, da ucinis nesto, da bar glas pustis. A ne ide. Ruke te ne slusaju, noge se ne pomjeraju, vristis u sebi, a niko te ne cuje. Muk i bespomoc iz tebe izlaze. I tako tri muka.

Jedini nacin da se pusti glas, da tijelo krene je da dusi pustis da dosanja svoje. Makar i kosmar bio. Prihvatis da je to tvoj kosmar (il' tri kosmara) i da ce i on, kao i sve ostalo, proci.

Majka ka(h)vu pristavila...

Znas, vrlo dobro znas, da budjenje mirisom kafe godi dusi sto puta vise od bilo kakvog budilnika. I onog sata u limenom tanjuru sto se koprcsa s jedne strane na drugu, sve mislis da ce se prevrnuti, a on nikad; i onog mobilnog sto vibrira il' pusta ti najdrazu pjesmu.

Miris kafe govori da je majka tvoja stara i nježno njezino krilo u drugoj sobi; da te topla pec i topla rijec cekaju.

Eh, kad si mi se tako lijep, lijepo probudio – da ti majka kaze:

Ne budi pohlepan, gramezljiv i osvetoljubiv. Shvatio si sta vise neces, jasno reci sta hoces. Boli te sto oni u vladi hiljade maraka kuci nose, a ti premisljas hoces li podloziti vatru kad je hladno il' ces cekati vrijeme rucku pa da se kakva supa bez mesa u istom trosku skuha. Boli te sto mladost, jedra, jaka i mocna, hvata zjale po cestama i biroima. Boli te sto oni sto su ginuli za ovu nasu javu po kontejnerima za smece prevrcu, il' jos gore, sto odustaju.

Boli te.

Reci.

Jasno.

I mirno.

I na "drugoj" su strani ljudi s porodicama. Ljudi sa snovima. Ljudi sa kosmarima. Pomozi im da mirno izadju iz njih. Neki su sa idealima usli u sve to. Uхватило ih kolo pohlepe i gramzivosti, ne ljuti se na njih. Pruzi im sansu da mirno iz kola izadju.

Vidim, boli te sto te komsija policajac ozbiljno i ostro s one strane motri. Ne ljuti se. Ponesi ogledalo, nek' se vidi. Nek' vidi i tebe u sebi. Ni njegova djeca ne zive puno bolje od tvoje. Daj mu sansu.

Nema tu neke velike filozofije. Doslo je vrijeme, sinko, da kazes da smo ljudi. Doslo je vrijeme da i oni to vide. Doslo vrijeme da neki to i postanu. Ljudi. Ne ovce u taborima. Ljudi. Samo ljudi.

Nema tu ni neke visoke matematike. Racunica je jasna. Sit ce gladnom povjerovati kad mu sa sofre i kljukusa nestane.

Ne srdi se.

Idi otvorena srca.

Prepoznaj najcasnije u sebi i medju sobom.

Ima i casti i postenja.

Ima i pameti i Ljubavi.

I kad covjek shvati da je samo i uvijek covjek, rjesenje ce doci.

Nego, de jos jedan fildzan, pa hajmo...Valja nam u dobru se buditi.

Na pocetku ulice moga djetinjsvta. Danas. I sutra ce doci...Na pocetku ulice moga djetinjsvta. Danas. I sutra ce doci...

Na pocetku ulice moga djetinjsvta. Danas. I sutra ce doci...